

SUKURI
on neljä kertaa vuodessa ilmestyvä jäsenlehti sisältyen jäsenmaksuun

JULKAISIJA
Vantaan Seudun Sukututkijat ry
<http://www.vantaanseudunsukututkijat.net/>

PÄÄTOIMITTAJA
Maija Parviainen
040 779 1753
maiya.parviainen@iki.fi

TOIMITUSNEUVOSTO
Liisa Hautanen, pj.
Kaarina Luuro
Maija Parviainen
Antti Puhakka
Jouko Syväjärvi

AIKATAULUT 2017

Nro	Aineisto	Ilmestyy viikolla
1	26.1.	7
2	12.4.	19
3	9.8.	36
4	1.11.	48

AIKATAULUT
Lehdessä julkaistavaksi tarkoitettu aineisto pyydetään lähettämään päätoimittajalle osoitteella: Kotinummentie 4 C 17, 00700 Helsinki

ULKOASU JA TAITTO
Seppo Mahlman
www.printway.fi

PAINOPAikka
Printek
Keuruu 2017

ISSN 1796-7473, 23. vsk

KANNEN KUVA
Museoraitiovaunu
Aleksanterinkadulla 17.5.2016.
Vasemmassa reunassa pilkahtaa moderni nivelraitiovaunu. Kuva liittyy sivulta 6 alkavaan juttuun.
- Kuva: Maija Parviainen

Esivanhempien kulkuneuvoja ja -tapoja

Varmasti vanhin ihmisen käyttämä kulkutapa oli apostolinkyyti eli jalkapatikka. Vielä toistasataa vuotta sitten ihmiset pistelivät tossua toisen eteen hämmästyttävän pitkillä matkoilla, jolloin maankamaraa saattoi koskettaa pelkkä jalkapohjien paksuuntunut nahka.

Toinen hyvin vanha kulkuneuvo oli vene. Yksinkertaisimmillaan vene on koverrettu yhdestä puusta. Kustaa Vilkunan ja Eino Mäkisen kirjassa Isien työ esitellään valokuvien avulla haapion tekemistä. Aika monta työvaihetta siinäkin on, ja vähemmän taitavan veistäjän käsissä moni haapatukki saattoi haljeta ennen veneen valmistumista.

Vuosisatojen ja -tuhansien kuluessa ihmisen kekseliäisyys on tuottanut jos jonkinlaisia kulkuneuvoja ja voimansäätökonsteja jo ennen kuin moottorit tulivat avuksi. Paljon on tapahtunut kehitystä tähän päivään, jolloin vauraiden maiden nuorisolla on mahdollisuus kuljettaa itseään leijulaudalla eli tasapainoskooterilla.

Sukututkijaa kiinnostaa tietysti, miten omat esivanhemmat ovat liikkuneet. Tutkimisessa on sama ongelma kuin muissakin ”lihaa luiden päälle” -selvityksissä. On tuurista kiinni, että 1800-luvultaan saa tietoja jonkun yksittäisen ihmisen mahdollisuuksista käyttää kulkuneuvoja. Talollisilla oli tietysti hevosia, mutta paljonko niitä liikenä vaikkapa vaimoväen liikkumista helpottamaan.

Tässä Sukurin numerossa toimitusneuvoston jäsenet kertovat muistojensa lapsuutensa kulkuneuvoista. Meillä on ollut mukavia hetkiä, kun olemme muistelleet liikkumistamme, ja monta tarinaa jäi vielä kertomatta. Sivulla 4 Liisa Hautanen ehdottaa, että jokainen meistä kokoaisi tietoja omasta elämästään. Nuorempien sukupolvien saattaa olla vaikea käsittää, että ei todellakaan jokaisella ihmisellä ollut omaa polkupyörää. Tuollaiset tarinat ansaitsevat tulla merkityksi muistiin. ■

Maija Parviainen,
maiya.parviainen@iki.fi